Р Е Ш Е Н И Е
№ 43944

гр. София, 09.11.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **VI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,** в публично заседание на 09.10.2026 г. в следния състав:

ПРЕДС
ЧЛЕ

при участието на секретаря Биляна Кирилова и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **8245** по описа за **2026** година докладвано от съдия Евгения Иванова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във вр. с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба от Н. Ц. Ц., с ЕГН [ЕГН] срещу решение № 1692 / 13.05.2026 г., постановено по АНД № 14753/ 2024 г. по описа на Софийския районен съд, 5 състав, с което е потвърдено наказателно постановление № 24-4332-019698 от 23.08.2024г., издадено от Началник сектор към СДВР, отдел "Пътна полиция", с което на жалбоподателя на основание чл. 179, ал. 2, вр. чл. 179, ал. 1, т. 5 от Закона за движението по пътищата(ЗДвП) на касатора е наложено административно наказание „глоба” в размер на сумата от 200. 00 /двеста/ лева за нарушение на чл. 25, ал. 1 от ЗДвП.

В касационната жалба се развиват съображения, че решението на СРС е неправилно, незаконосъобразно и постановено при съществени нарушения на съдопроизводствените правила и материалния закон. Според касатора, нито от АУАН, нито от НП може да се разбере в какво точно се състои извършеното нарушение, което пък го затруднява да организира своята защита. Навежда, че в случая няма никакво отграничаване на конкретното нарушение, като то не се описва нито като текст, нито като цифрово изражение. Позовава се на разпоредбата на чл. 179, ал. 1, т. 5 от ЗДвП, която урежда различните хипотези, в които се налага административно наказание „глоба“ в размер на 200 лв., като сочи, че в процесните АУАН и НП не е конкретизирано кое от правилата за

извършване на тези маневри водачът на пътно превозно средство е нарушил. Моли решението на въззивния съд и оспореното наказателно постановление да бъдат отменени.
В съдебно заседание на 09.10.2026 г., чрез процесуалния си представител адв. С. С., поддържа изложеното в касационната жалба, като моли решението на СРС да бъде отменено като незаконосъобразно и неправилно.
Ответникът – началник сектор при отдел „Пътна полиция“ – СДВР, в представени по делото писмени бележки от 12.10.2026 г., чрез процесуалния си представител гл. юрк. С. К., оспорва касационната жалба. Посочва, че наказателното постановление е правилно, издадено в съответствие с установената законова процедура, при спазване на изискванията за издаването на акта, наличие на достатъчно доказателства за извършено нарушение, правилна квалификация на деянието и пропорционалност на наложеното наказание. Счита оспореното съдебно решение за законосъобразно и правилно, добре мотивирано и аргументирано. Поддържа, че административнонаказващият орган е изпълнил своите задължения в съответствие с изискванията на действащото законодателство, спазил е всички законоустановени процедури и срокове при издаване на санкционния акт, като счита, че същият е правилен и пропорционален на извършеното нарушение. Претендира разноски и прави възражение за прекомерност по отношение на претендираните от жалбоподателя разноски.
Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност и недоказаност на касационната жалба, като счита решението на СРС за правилно и законосъобразно.
В правомощията на касационния съд е да се произнесе по основателността на жалбата, както и да провери служебно допустимостта и действителността на решението и неговото съответствие с материалния закон според установените фактически обстоятелства /арг. чл. 218 във вр. с чл. 220 от АПК/.
От събраните по делото писмени и гласни доказателства, преценени поотделно и взети в тяхната съвкупност, доводите на страните и посочените касационни основания в жалбата, Административен съд София - град, VI-ти касационен състав, прие за установено следното: касационната жалба е подадена в рамките на преклузивния срок за оспорване, от процесуално легитимиран субект, поради което е процесуално допустима.
Разгледана по същество жалбата е неоснователна.
В оспореното решение въззивният съд правилно и въз основа на събраните доказателства е установил фактическата обстановка, като е приел, че с акт за установяване на административно нарушение Серия GA бл. № 1321222 от 06.08.2024 г., съставен от мл. автоконтрольор при Отдел „Пътна полиция” при СДВР е установено, че на 06.08.2024 г., в 14:30 часа, в [населено място], на [улица], с посока на движение от [улица]към [улица], жалбоподателят Н. Ц. Ц. с ЕГН: [ЕГН], управлявал лек автомобил, марка „О.”, модел „А.”, с рег. [рег.номер на МПС] като срещу № 30 при извършване на маневра отклонение на дясно по пътното платно, реализирал ПТП в спрелия от дясно автомобил „К. Р.” с рег. [рег.номер на МПС] , в който по същото време се намирала свидетелката А. В. К., нанасяйки материални щети на предна дясна част, след което завил на ляво по [улица], а св. К. го последвала и спрели на [улица].
С обжалваното решение Софийски районен съд е потвърдил наказателното постановление. За да постанови този резултат, съдът е приел, че АУАН и НП са издадени от материално компетентни лица по смисъла на закона и че съдържат всички изискуеми реквизити, като при издаването им не са допуснати съществени процесуални нарушения.

Решението на районния съд е валидно, допустимо и правилно.
При постановяването му не са допуснати съществени нарушения на съдопроизводствените правила. Съдът обективно, пълно и всестранно е изследвал фактите по делото, за което е събрал в пълен обем относимите по делото доказателства, които правилно е анализирал. Настоящата съдебна инстанция споделя извода на състава на СРС, че оспореното НП е издадено при изяснена фактическа обстановка и доказано авторство на деянието, което обосновава и наложеното с него на жалбоподателя административно наказание.
В хода на административнонаказателното производство не са допуснати съществени процесуални нарушения, водещи до ограничаване на правото на защита на нарушителя. Административнонаказателното производство е проведено законосъобразно, при съобразяване с изискванията на ЗАНН. Описаната в АУАН и издаденото въз основа на него наказателно постановление фактическа обстановка е правилно отразена, нарушената материалноправна норма е посочена точно, нарушението е словесно правилно индивидуализирано и отговаря на установената фактическата обстановка, както в АУАН, така и в наказателното постановление. АУАН и наказателното постановление съдържат всички задължителни реквизити. Фактическото описание на нарушението отговаря на изискванията на чл. 42, т. 4 и чл. 57, ал. 1, т. 5 от ЗАНН. В тях ясно и точно са конкретизирани обстоятелствата, относими към всички признаци от обективната страна на санкционния състав на чл. 179, ал. 1, т. 5 от ЗДвП.
В разпоредбата на чл. 179, ал. 1, т. 5 ЗДвП е посочено, че се наказва с глоба в размер 200 лв., не спазва предписанието на пътните знаци, пътната маркировка и другите средства за сигнализиране, правилата за предимство, за разминаване, за изпреварване или за заобикаляне, ако от това е създадена непосредствена опасност за движението. От събраните по делото доказателства безспорно се установява, че жалбоподателят като водач на МПС е реализирал ПТП в спрял автомобил, в резултат от което е нанесъл материални щети на предната дясна част на последния автомобил. В случая в АУН и НП ясно е посочено, че жалбоподателят е извършил маневра отклонение в дясно в следствие на което е реализирал процесното ПТП. Ц. е осъществил деянието описано в АУАН и НП от обективна страна, като е извършил именно горепосочената маневра, поради която е реализирал процесното ПТП. От субективна страна деянието е извършено виновно, като отношението на нарушителя към деянието и обществено-опасните му последици се обективира в конкретното му поведение. В такъв случай се явява неоснователно оплакването на касатора, че нито от АУАН, нито от НП може да се разбере в какво точно се състои извършеното нарушение.
Съдът намира, че санкционната норма /в действащата ѝ редакция към момента на извършването на нарушението/ е приложена правилно, наложената санкция е във фиксиран размер, поради което на административнонаказващия орган не е предоставено правото да преценява размера. По делото не са налице обстоятелства, които да обосноват приложимостта на чл. 28 от ЗАНН.
С оглед горните съображения, оплакванията в касационната жалба са неоснователни. Наказателното постановление е законосъобразно. Решението на СРС е правилно и следва да бъде потвърдено.
При този изход на спора на ответника се дължи юрисконсултско възнаграждение на основание чл. 63д, ал. 3 от ЗАНН, във вр. с чл. 78, ал. 8 от ГПК, във вр. с чл. 37 от ЗПП, във вр. с чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ, в размер на 66,47 евро

за касационната инстанция.
Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2, пр. първо от АПК Административен съд София - град, VI-ти касационен състав,

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА решение 1692 / 13.05.2026 г., постановено по АНД № 14753/ 2024 г. по описа на Софийския районен съд, 5 състав.
ОСЪЖДА Н. Ц. Ц., с ЕГН [ЕГН], да заплати на Столичната дирекция на вътрешните работи сумата от 66,47 евро (шестдесет и шест евро и четиридесет и седем евроцента) за юрисконсултско възнаграждение.
Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.